

Lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429);

SFS 1990:1379

Utkom från trycket
den 28 december 1990

utfärdad den 13 december 1990.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om skogsvårdslagen (1979:429)²

dels att 6 § skall upphöra att gälla,

dels att nuvarande 21 a § skall betecknas 21 b §,

dels att 14, 18, 21 och 27 §§ samt rubrikerna närmast före 18 och 21 §§ skall ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 21 a § skall sättas närmast före 21 b §,

dels att det i lagen skall införas sex nya paragrafer, 19 a–19 e och 21 a §§, av följande lydelse.

14 §³ Skogsmarkens ägare svarar för att slutavverkning bedrivs i lämplig omfattning så att en jämn åldersfördelning av skogen på hans brukningsenhet främjas.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar föreskrifter om hur stor andel av en brukningsenhets skogsmarksareal som högst får slutavverkas under en viss period och om hur stor andel av arealen som måste slutavverkas under perioden. Sistnämnda andel får inte överstiga hälften av den andel som det är tillåtet att slutavverka.

För visst fall föreskrivs undantag från första stycket i 19 b §. Skogsvårdsstyrelsen får i övrigt i särskilda fall medge undantag från första stycket.

Krav på tillstånd till avverkning m. m.

18 § Regeringen meddelar föreskrifter om att skog som är svår att förnygra på grund av dess ogynnsamma läge eller som behövs som skydd mot sand- eller jordflykt eller för att förhindra att fjällgränsen flyttas ned skall avsättas som svårförnygrad skog eller skyddsskog. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar också föreskrifter om vilka delar av den svårförnygrade skogen som skall anses utgöra fjällnära skog.

19 a § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får för visst eller vissa områden föreskriva att tillstånd till avverkning av svårförnygrad skog inte får ges

1. i fråga om skog på mark som inte i genomsnitt kan producera minst en kubikmeter virke om året per hektar, om det inte finns särskilda skäl,

2. för byggande av skogsbilväg om nyttan av vägen för skogsbruket inte motsvarar kostnaden för den eller om vägen inte kan passas in i en vägnätsplan.

19 b § I ansökan om tillstånd enligt 19 § till avverkning i fjällnära skog skall sökanden redovisa vad han avser att göra för att tillgodose naturvårdens och kulturmiljövårdens intressen.

¹ Prop. 1990/91: 3, JoU13, rskr. 70.

² Senaste lydelse av 6 § 1982: 556.

³ Senaste lydelse 1983: 427.

Tillstånd får inte meddelas om avverkningen är oförenlig med intres som är av väsentlig betydelse för naturvården eller kulturmiljövården.

När tillstånd ges skall skogsvårdsstyrelsen besluta om vilka hänsyn skall tas till naturvårdens och kulturmiljövårdens intressen, såsom i fråga om hyggets storlek och förläggning samt tillåten avverkningsform.

Bestämmelserna i 14 § första stycket i vad de avser krav på slutavverkning gäller inte i fråga om fjällnära skog.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag från redovisningsskyldighet enligt första stycket i fråga om brukningsenhet som omfattar högst 500 hektar skogsmark inom området för fjällnära skog.

19 c § I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 19 b § andra eller tredje stycket gäller bestämmelserna i 25 §, 26 § första stycket första meningen, 27 § första meningen, 27 a §, 31 § andra stycket, 32 §, 33 § första stycket, 34 §, 35 § första stycket första meningen och andra stycket samt 36 § naturvårdslagen (1964:822). Vad som i 32 § naturvårdslagen sägs om länsstyrelsen eller kommunen skall i stället gälla skogsvårdsstyrelsen.

19 d § Innan avverkning sker inom ett område där renskötsel får bedrivas enligt rennäringslagen (1971:437) under hela året (renskötselns året-runt-marker) skall berörd sameby beredas tillfälle till samråd enligt föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

19 e § I ansökan om tillstånd enligt 19 § till avverkning skall sökanden redovisa vad han avser att göra för att tillgodose rennäringens intressen.

Inom renskötselns året-runt-marker får tillstånd inte meddelas om avverkningen

1. medför sådant väsentligt bortfall av renbete att möjligheterna att hålla tillåtet renantal påverkas, eller
2. omöjliggör sedvanlig samling och flyttning av renhjord.

När tillstånd ges skall skogsvårdsstyrelsen besluta om vilka hänsyn som skall tas till rennäringens intressen, såsom i fråga om hyggets storlek och förläggning samt tillåten avverkningsform. Sådana villkor får dock inte avse annat än vad som uppenbart påkallas med hänsyn till renskötselrätten.

Hänsyn till naturvården, kulturmiljövården och rennäringen

21 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om den hänsyn som skall tas till naturvårdens och kulturmiljövårdens intressen vid skötseln av skog, såsom i fråga om hyggens storlek och utläggning, beståndsanläggning, kvarlämnande av träd-samlingar och skogsbilvägars sträckning.

Bemyndigandet medför inte befogenhet att meddela föreskrifter som är så ingripande att pågående markanvändning avsevärt försvåras.

21 a § Vid skötsel av skog skall i fråga om hyggens storlek och utläggning, beståndsanläggning, kvarlämnande av träd-samlingar och skogsbilvä-

sträckning den anpassning ske som uppenbart påkallas med hänsyn till rennäringen. Vid planläggning och genomförande av åtgärderna skall strävas att berörd sameby har årlig tillgång till sammanhängande betesområden och till vegetation som behövs inom områden för samling, flyttning och rastning av renarna.

27 §⁴ Till böter döms den som uppsåtligt eller av oaktsamhet

1. bryter mot föreskrift som har meddelats med stöd av 8 § första stycket, 19 d § eller 20 § första stycket,

2. bryter mot 12 § eller 13 § första stycket,

3. bryter mot den avverkningsbegränsning som avses i 14 §,

4. bryter mot 19 § första stycket eller mot villkor som gäller avverkningen och som har meddelats med stöd av 19 § andra stycket, 19 b § tredje stycket eller 19 e § tredje stycket,

5. bryter mot avverkningsförbud som avses i 25 §,

6. underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet som har föreskrivits med stöd av 17 §,

7. underlåter att iaktta föreläggande eller bryter mot förbud som har meddelats för att 21 a § eller föreskrift enligt 21 § skall efterlevas.

I ringa fall döms ej till ansvar.

Har flera medverkat till gärning som avses i första stycket gäller 23 kap. 4 och 5 §§ brottsbalken.

Den som har överträtt vitesföreläggande eller vitesförbud döms inte till ansvar enligt denna lag för gärning som omfattas av föreläggandet eller förbudet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1991.

Tärende som avses i 19 b § första stycket eller 19 e § första stycket skall sökanden, även om ansökningsen gjorts före ikraftträdandet av denna lag, om tillståndsmyndigheten begär det komplettera ansökningsen med en redovisning av vad han avser att göra för att tillgodose naturvårdens och kulturmiljövårdens respektive rennäringens intressen.

På regeringens vägnar

MATS HELLSTRÖM

Hans Petterson
(Jordbruksdepartementet)

⁴ Senaste lydelse 1983:427.

